

Na ulicah dneva

Majda
Jakob

DIM IN PEPEL

1.

Razijo te.
Z mrzkim jeklenim okovjem, izjednim v raskavo dno in pritisnjenim
k deblu telesa.
Razijo tvoje razlite moči.

2.

Stene se skrijejo v kot.
Barva zbledi.
Čas onemi.

3.

Bijem se z dnevom in nemo rastjo, bijem z uporom, mlačno lučjo; z
meglenim zahodom in vzhodom teme. Za učlovečeno smrt.
Bijem se in izčrpavam do pogorišča sveta.
Bijem v smrt.

4.

Posoda se zdrzne in razdeli.
Delci vzplame. Tipavi pogled obtiči.
Vonj vlage — prebit.

5.

Kopljejo v tvojem preddverju in čakajo čas.
 Vse globlje drse. Grabijo skalnato težo in sipajo mraz. Legajo na obraz.
 Že zasade prhko kamenje, da brizgne pred okni, že vstopijo v tvoje
 robovje in ga s plazovi upepele. Notri so že . . .
 Ko pa ni vrat in ne sten, ti pa lesen čakaš z njimi.

6.

Stopil je v jarek, da bi ga pobral, pa so ga polili s temo. Zgrabil je
 sivi opornik in se zabil še močnejše. Nato je popustil — starec je bil.
 Niso ga več prepoznali.

PO SLEDEH

Na ulicah dneva mehke sledi.
 Pred njimi — širina človeka.

Greš za vonjem, ki veje v prostost, greš za ugaslimi podi, greš, kamor
 vodijo travne poti. Greš ob človeku, ko je predan in vendarle sam, ko ti
 lije v naročje kaplje sveta, ko je bel in modri v ujetem zahodu.
 Greš in si jasen in čist.

Tako se prevračajo majhne stvari majhnih ljudi. Tako se dopolniš v
 razvejani zven, v razdanost oblik, v napeti obok; tako v ulico mehkih sledi.
 In dan preživi.

ISKANJE

Raztališ se kot sneg.
 Vroč. Ves še bled.

Zunaj nasmeh, v tebi žgalna daritev. Ogenj in krik — molče. V trza-
 jih povrhnjice, v belih končičih, v razžarjenih prstih — kri in upor in razhod
 samega sebe.

Ko zadiha večernik in se zmrači, je vse sneg, vse led. Vsa trda odeja
 razbita. Pred teboj se iztekajo jezera, črna, sama tišina. Skočil bi v dno in
 se potopil, da bi zadušil ta obred. Bi.

Stopiš v razum. V upodobljeni kamen.

Stopiš k spontanemu klitju, da boš preoral pradijvino, ki korenini v
 izbiri, da se boš pretrgal, v večnost zažgal, da boš izšel v upočasnjeno smrt.
 Stopiš, kot bi že hodil dneve poprej.

Misel, ujeta v rast, ujeta v čas in upad, te kali.

Stopiš v globino in najdeš prepad.

Najdeš sebe.

UGRIZ SVETA

Svet se odpre.

Na vratu ugriz, ki ni tvoj; ugriz preprijetega zla.

Tako ti je, kakor tedaj, ko si rasel v sunkih, v zadevanje tramov, ki so se vili po tebi in spleтали dno. Nad njimi piš, vrtinci in led, zajedanje v les.

Ugriz žarišča sveta.

ZNAMENJE

Ob izviru studenčnica. Breza nad njo.

Mimo koraki in človek, ki išče razširjene liste in rast skozi travnate bilke. Človek, ki riše občutja na okenske stene. Ki najde pristop k svetli brezi, ko je še nizka noč, in jo prepozna med togim kamenjem . . .

PRAZNINA

Prazen je čas.

Stene so gole in težke in vlaga jih lepi v zaris. Od kota do kota — nihalka tišina.

Izjedena starka zajame s posodo. Vse prazno, vse votlo, vse nemo doni. Udarec, ki nič več ne čuti. Jek, ki ne more več dlje. Izpraznjeni sok bolečine.

Prazne misli, prazni trepet med ogorki.

Vse mimo obarvanih let.

IZTRGANI ČAS

Kakor upognjena sveča, tako se raztapljam in zlivam na pot. Na dnu, ob stopalih, se zbira utrjeni znoj. Kaplje, ki so pocejene iz jezerc in strjene v barko spomina, udarjajo v prah.

Prižgala me je oplojena mladost. In dala sem v plamen svoje lase, bledico, svoj mir in zavrtni čas, da sem zagorela. Črtave poteze so zrušile most; spet sem onemela v trepetu, v mehki mahu.

Telo pordi in se razpre izpodbito. Brez lesnih opor, brez izkustva zadiha v jutro rasti in se topi, topi. Vse niže drsi, vse bliže nogam se razpusti, razvejana reka ponikle pomladi, usahlega dneva.

Nenadoma mračni udar. Zopet svoja, oprta na križ. Med prsti vročica in zlepljeni vosek; upihnjena sveča.

Siv dim se razprede v potreseni čas. Vonj po ubitem pa tone, tone . . .

PO LETIH

Listje se sipa v vrtincih. Z njim raze, kapljičast pot, nariv v jesen. Zagreta sivina. Zrcala, globja od nas, morja oči, presajena v noč — valové. Razrite doline.

Prekleta venenje; mladost, ki zasaja strupenost; čar jutra, z rokami teh senc zadušén. Prekleta danica izguba.

Lasje so uveli. Glas zasajen. Nedopolnjenost čaka na pot.

V privezanih rutah jasne noči in baloni, jasni ljudje. Morda izgubljeni premislek; nove sledi, zaraščene v silni razmik; tropi besed brez vrnitve, puščeni v oblast nemirnim željam, ugrizom miru. Morda pa umik lovečih posod, polnih kričavih izkustev, trpljenja, umik od stvari, ki udarja strani kakor dneve, umik od ugnezdenih nog, beg čez vrhove, tek skozi mračne tunele, udarci valov in nasmeh in kriki ob njih, izposojeni lov . . .

Jed, posoljena z živo soljo. Volja, ki je omejena. Zaris zaslepljene ljubezni in starost pri njej. Morda.

Časi in mi pogašeni. Tla v dokaz. Plodna prst — umorjena.

Maca
Jogan

Novi nokturno

I.

Odkar ta vrt poznam
in sem prirasla vanj,
me bega misel zla,
da bo nekoč propadel
kakor stari panj.

Saj vsako pomlad
je nova suha trta,
mrtvijo češnjeva drevesa
in rase nov plevel
na onem koncu vrta.